

*Зоран Милошевић**

КО ЈЕ ИСПЛАНИРАО ПРЕСЕЉАВАЊЕ ИЗБЕГЛИЦА СА БЛИСКОГ ИСТОКА У ЕВРОПСКУ УНИЈУ?*

Сажетак

У раду се пре свега методом анализе долази до података о субјектима који су испланирали пресељавање великог броја становника Блиског истока, Севера Африке и Централне Азије у Европску унију.

Аутор је дошао до закључка да су одговорни за избегличку кризу пре свега САД, Европска унија и НАТО, које су извеле неколико војних агресија (Ирак, Авганистан, Либија и Сирија) дестабилизујући регион Блиског истока, а потом и додатним организовањем тзв. Арапског пролећа, чиме су проширио број дестабилизационих држава, што је све заједно довело до појаве избеглица.

Све је урађено у интересу транснационалних корпорација (међу којима су најутицајнији Bayer, Shell, BP, Daimler Chrysler, Ericsson, Nestlé, Nokia, Petrofina, Renault, Siemens, Solvay, Totali Unilever). Заправо, ове компаније су и финансирале долазак избеглица, којима је потребна радна снага у Европи, 75 милиона нових људи, али и у интересу глобализатора, који преко избеглица и тзв. мелтинг пота (мешања

* Редовни професор теоријске социологије, научни саветник

** Рад је настао у оквиру научног пројекта „Демократски и национални капацитети политичких институција Србије у процесу међународних интеграција“ (179009), који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

раса), покушавају да створе нову европску нацију. При чему постоји и снажан елемент медијске и политичке пропаганде и манипулације светским јавним мњењем, којем се послала порука управо преко овог елемента драме избеглиштва – да је Европска унија престижна територија за живот људи.

Кључне речи: Избеглице, Блиски исток, ислам, Европска унија, геополитика, транснационалне корпорације, глобализација, идентитет, економија

И била је избегличка криза. Када су се емоције охладиле, можемо да анализирамо и кажемо шта је истина по овом питању. Захваљујући медијима избегличка криза је деловала шокантно, запањујуће... Захваљујући науци избегличка криза, са аспекта обичног човека, делује трагично, јер ако послушамо савет Патрика Џ. Бјукенена, који је скратио муке и одговорио на бројна питања предлогом да одговор чему води имигрантска криза потражимо код америчких Индијанаца.¹

1. Избеглице – најизговаранија реч 2015. године

Према избору Друштва немачког језика (*Gesellschaft für deutsche Sprache, GfdS*),² избеглица – је реч 2015. године. Очигледно с правом, јер Европа преживљава највећу избегличку кризу од времена Другог светског рата. Новости о избеглицама који «нападају» границе Европске уније током 2015. године биле су централне у свим медијима и интернету.³ Избегличка криза је, наравно, актуелизовала социјално-економска и културно-историјска питања.

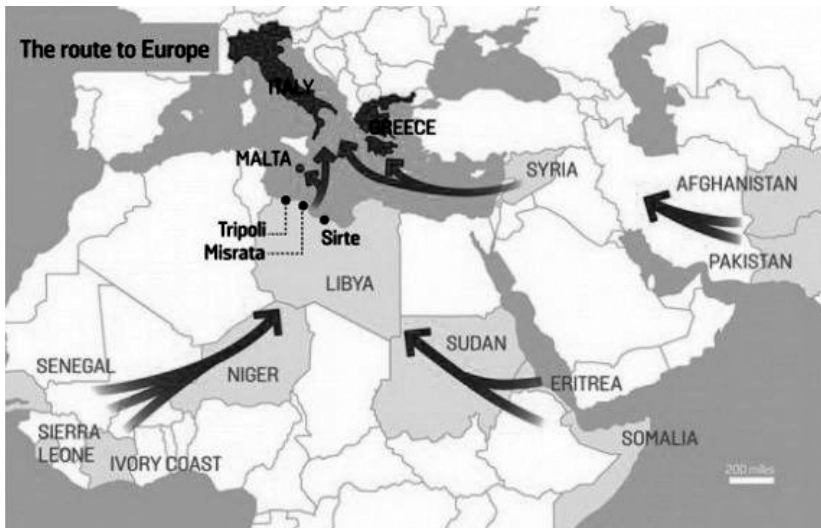
Стручњаци наводе четири основне маршруте пребацивања избеглица у Европску унију.

- Западно-средоземноморски (преко Шпаније);
- Централно-средоземноморски (преко Италије);
- Источно-средоземноморски (преко Грчке и Бугарске);
- Западно-балкански (преко Мађарске и Словеније).

1 Николай Стариков, Кто спланировал потоки беженцев в Европу, <http://politikus.ru/articles/62654-kto-splaniroval-potoki-bezhencev-v-evropu.html>

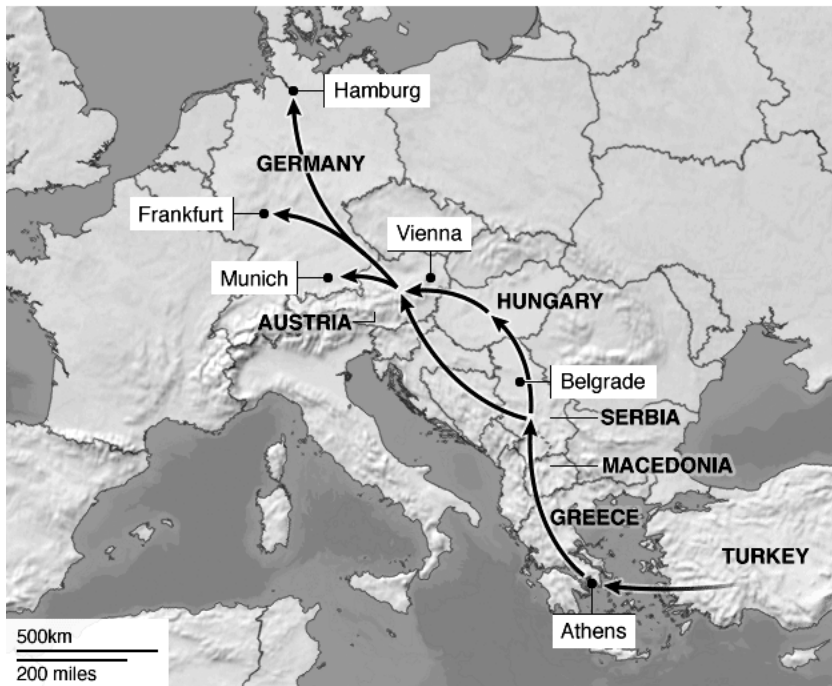
2 Миграционный кризис обернулся эпидемией изнасилований, <http://www.pravda.ru/world/europe/european/30-12-2015/1286771-migrant-0/>

3 Миграционный кризис в ракурсе сокращения населения в Европе, <http://muslimpolitic.ru/2015/12/migratsionnyj-krizis-v-rakurse-sokrashheniya-naseleniya-v-evrope/>

Мапа бр. 1: Земље и путеви одакле долазе избеглице

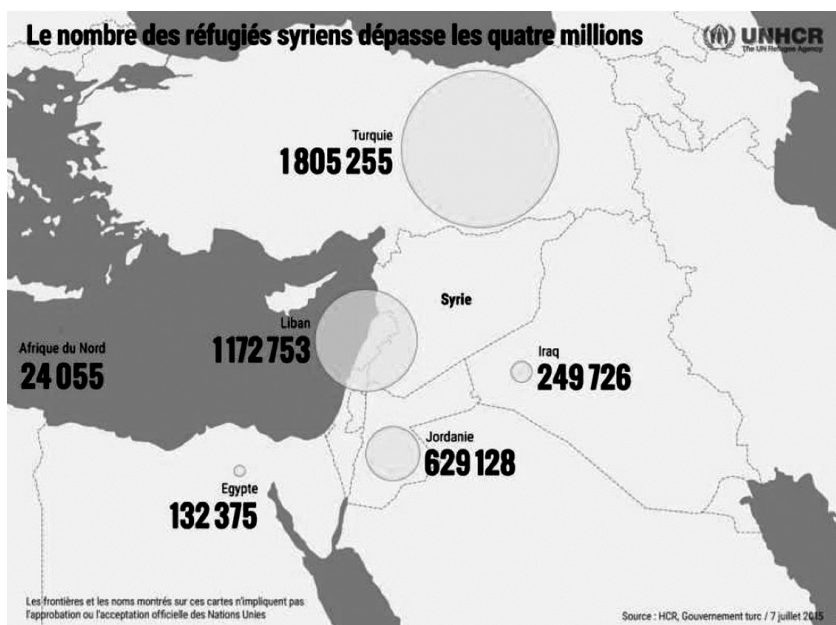
Migrant route to Germany

Source: Europol

Мапа бр. 2: Балканска маршрута кретања избеглица

Мапа бр. 3: Број избеглица у појединим државама Блиског истока и севера Африке

Почетак или узрок имигрантске кризе свакако треба тражити у агресији САД на Ирак, Авганистан, Либију и Сирију, али и у неправедности глобалног економског и социјалног система. Познато је да међу избеглицама које долазе у Европску унију нису све ратне, већ има и економских избеглица. Но, неспорно је да је америчка агресија на до тада стабилне државе, од којих је Либија имала најправеднији социјални поредак, довела је до појаве избеглица на Блиском истоку. Затим је уследило тзв. Арапско пролеће, које додатно дестабилизovalo неколико држава. За све избеглице су отворени избеглички центри, највише у Турској, које си издржавале Уједињене нације. Тако размишља и гувернер Баварске, Хорст Зехофер, који је оптужио САД да стоје иза избегличке кризе.⁴ Но, постоје и другачија мишљења – пре свега да су избеглице оружје глобализације, као и да иза свега стоје моћне транснационалне корпорације и њихови интереси.

4 Guverner Bavarske optuzio SAD za izbjegličku krizu, <http://pressrs.ba/info/globus/guverner-bavarske-optuzio-sad-za-izbjegličku-krizu-03-01-2016>

1. Улога транснационалних корпорација

Преокрет по питању избеглица је настао почетком 2015. године, када су Уједињене нације, које су се бринуле о избегличким центрима, значајно умањиле финансијска средства, пошто су главни донатори САД и неке државе Персијског залива престале да финансирају њихово издржавање. Истовремено, избеглицама су преко друштвених мрежа⁵ стизале поруке да у Немачкој, односно државама Европске уније, траже раднике. Потом су стигле и понуде да ко кре не на пут преко Вестерн униона добија око 5.000 долара за трошкове пута. Потом се невероватан број избеглица из Блиског истока, севера Африке и централне Азије покренуо пут Европске уније – морем и копном.

То је одмах изазвало у јавности питање ко је то планирао, чиме се одмах као одговор одстранила спонтаност.⁶ Можда је питање изазвало и сазнање да избеглице крећу на пут „на зов“ твитера и фејсбука, преко којих одређене компаније из Велике Британије и САД објављују позиве, у име Немаца. Истраживачима Велике Британије је „упало у очи“ и да се инфраструктура за пресељење савршено организује, од превоза до финансија. Избеглице имају скупе телефоне, али и новац за таксије не одређеним деоницама. Показало се и да су западни банкарски знали куда се крећу избеглице, те су отварали „филијале“ својих банака дуж маршрута којим су се кретале избеглице.⁷

5 Фејсбук се користи не само за подстицај избеглица да иду у Европу, него и за њихово праћење, куда се крећу и са ким се дописију. Наиме, фејсбук, као и друге друштвене мреже, обилују мноштвом података и миграцијама градског становништва. Информације остављају сами корисници профила. Прво, регистрација профила обавља се у земљи рођења, а свако отварање профила ван матичне државе оставља податак о томе. Не тако давно група FacebookDataScience објавила је резултате занимљиве анализе, која ниси назив „Путеви координисане миграције“. За истраживаче је крајње интересантно, па и очаравујуће, како на први поглед безначајне информације у друштвеним мрежама могу много да кажу о миграцији. Стручњаци фејсбука, наравно, проучавају ове информације и пишу занимљиве студије, које нису доступне широјој публици, већ само западној елити. На овај начин не само да добијају податке о миграционим кретањима, већ се могу радити и поуздане прогнозе по овом питању. Види: Emily Badger, Facebook Is Using Your Profile to Track Global Urban Migration Trends, *The Atlantic Cities*, 31/12/2013

6 Николай Стариков, Кто спланировал потоки беженцев в Европу, <http://politikus.ru/articles/62654-kto-splaniroval-potoki-bezhencev-v-evropu.html>

7 Петер Хайзенко, WesternUnion и спланированная логистика миграционных потоков, <http://www.anderweltonline.com> (7 ноября 2015 года)

По питању финансија веома су интересантне информације из Бугарске, где је *Western Union* отворио већи број филијала за уплате на турско-бугарској граници. Интересантно је, да до појаве избеглица у Бугарској није било Вестрх униона на турско-бугарској граници. Систем Вестерн унион преноси новац на било коју тачку планете. Пошиљалац добија код који СМС-ом шаље примаоцу, а овај, без обзира где се она налази, може подићи новац. Потребно је само да има испостава Вестер униона. За ову услугу Вестерн унион узима пет одсто од суме.

Сва прича око Вестерн униона значи да су амерички финансијски кругови имали информације о томе да ће уселити пресељене становника са Блиског истока и других нестабилних региона) у Европску унију. Питање, дакле, гласи како су банкарски знали куда ће се кретати избеглице?

Ако посматрамо европске медије видимо да **имају позитиван однос** према мигрантима: прво, сама жеља тих људи да се населе на територији Европске уније даје осећај **престижа** постојећем становништву и посебно елити (а што медији вешто подстичу). Да би се дочепали Уније људи ризикују живот, а у изјавама миграната види се да сматрају живот у Европи бољим од онога који су водили у старој отаџбини или у другим државама ван овог подручја. Другим речима, медији у извештавању око миграција пропагирају управо овај елемент драме – Европска унија је престижна територија за живот људи, па би сви требало да буду поносни због те чињенице. Други плус миграције је што преусмерава етничку нетрпељивост европских народа ка мигрантима. Треће, мигранти се посматрају као јефтина радна снага. Међу мигрантима је мало старих и болесних. Ради се о младим и здравим људима, а стиче се утисак из медијских извештаја да није проблем што су мало или недовољно квалификовани, јер се могу квалификовати уколико желе за неки посао. Четврто, рат ће се на Блиском истоку завршити и део миграната ће се вратити у отаџбину заузимајући високе дужности у привреди и државном апарату, што је одлична прилика Западу да створи мрежу својих агената. Пето, мигранти нису тако опасни за Унију, како се у први мах чини и није било „завере“ Сороша и дружине за уништавање беле расе. Шесто, важна је радна снага која

је обесправљена и ради будућности, при чему их друштво не сажалева. Насупрот, боји их се и радује се њиховој беди. Другим речима, одлична прилика да се заради, а нове раднике треба искористи и одбацити!

За професорицу руског универзитета Ломоносов, Олгу Четверикову, садашња најезда миграната из исламских земаља ка Старом континенту, није случајна, а повезана је са европском елитом. Ту најважнију улогу игра Округли сто европских индустријалаца или Европски округли сто (ЕРТ)⁸, основан 1983. године, који уједињује представнике 45 најкрупнијих корпорација Европе⁹ међу којима су најутуцајнији *Bayer, Shell, BP, Daimler Chrysler, Ericsson, Nestlé, Nokia, Petrofina, Renault, Siemens, Solvay, Totali Unilever*, чији власници редовно присуствују и састанцима Билдербершког клуба. На челу Европског округлог стола данас је Лејф Јохансон, председник савета директора шведске компаније Ериксон. Заправо, ове компаније су и финансирале долазак избеглица.¹⁰

2. Избеглице и глобализација

Све је повезано и са идејама оснивача Паневропског савеза, идеолога уједињене Европе, Р. Н. Куденхове-Калергија (1894–1972), кога називају „духовни отац Европске уније».

8 ЕРТ представља једну од најбитнијих група притисака која има одлучујући утицај на највише политичаре и која обезбеђује стратешку алијансу између крупног бизниса и Европске комисије. Главни задатак ЕРТ-а је промена начина управљања интересима крупног бизниса, уз формирање јединственог центра који ће доносити одлуке.

9 Види: Зоран Милошевић, «Транснационалне корпорације и држава», у зборнику: *(Дез)интеграција држава и идентитет, (Дез)интеграција држава и национални идентитет на почетку 21. века*, приредили: Зоран Милошевић/Живојин Ђурић, Институт за политичке студије, Београд, 2014, стр. 101–114.; Упор.: Зоран Милошевић, *Будућност националне државе*, ЈУ Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, Бања Лука, 2014, стр. 13 и 27.; Игор Андрушкевич, «Дегенерација државе у савременој цивилизацији», у зборнику: *Где ти је држава, Каине?*, приредио: Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2015, стр. 36–50.; Срђан Перишић, «Крај модерног суверенитета и државе», у зборнику: *Где ти је држава, Каине?*, приредио: Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2015, стр. 51–66.

10 Ольга Четверикова, «Миграционный кризис» в Европе и его заказчики, <http://rgutkovalexey.org/2015/09/20/200920151801/>

Његови радови („Пан-Европа“, „Борба за Пан-Европу“), написани двадесетих година 20. века, познати су и сматрају се за манифест изградње Европе. У њима су дати циљеви и задаци формирања Европе, који се нису променили ни у наше време. Међу те циљеве спада и формирање јединствене „европске нације“. Сматрајући да је издвајање нације на бази крвног сродства потпуно нетачно, Куденхове-Калерги је том сродству супротстављао сродство по духу, издвајајући јединствену „европску нацију“ као духовно заједништво које поседује заједничке духовне учитеље. Како би се решили национални проблеми он је предлагао да се нација одвоји од државе тако, да националност за појединца постане лична ствар. А пошто ће питање држављанства у том случају постати другостепено, то ће довести до решавања питања о државним границама: „Постоји само један радикални начин да се европско питање о границама реши праведно и на дуг период, а то је пут који се не назива пренос граница, већ њихова ликвидација“.¹¹ Међутим, то је само горњи слој паневропског пројекта. Своје схватање крајњих резултата перестројке Европе Куденхове-Калерги је изложио у књизи „Практични идеализам“ (1925), издатој у малом броју примерака, у којој је описао будућност Европе тако што је показао како ће изгледати „европска нација“.

Избеглице су, према неким мишљењима, оружје глобализације.¹² Наиме, постоји хипотеза да је од самог почетка од ствараоца Европске уније замишљено да се униште европске нације и створи нова, мешана раса, са знатно нижим интелектуалним потенцијалом од данашњих Европљана. Та раса била би лишена своје културе. У свему томе учествују владе европских држава.¹³ Другим речима, избеглице са Блиског истока, севера Африке и Централне Азије су намерно доведене да „убију“ европске народе. Потврду ове тезе аутори су нашли у прогону свих оних, ради се о Немачкој, који су против прихвата избеглица. Као казну власти примењују одузимање права на родитељство (уколико имају децу, коју,

11 Исто.

12 Игорь Друзь, Мигранты – орудие глобалистов, <http://www.segoday.ru/content/167471>

13 Исто.

потом, дају у државне институције на даљу бригу). Управо асоцијација правника Немачке (*Deutscher Anwaltverein*) саветовала је децу да помогну родитељима да сакрију мишљења изнесена на друштвеним мрежама о неслагању са прихватам избеглица, јер прети одузимање деце.¹⁴

3. Европа без свог становништва

Садашњу избегличку «револуцију» многи истраживачи називају «демографска катастрофа», обзиром да је Европа прекинула обнављање свог становништва. До 2050. године, не узимајући у обзир имиграцију, уместо садашњих 728 милиона Европљана на континенту ће бити њих 600 милиона, што је једнако губитку становништва који данас живи у Немачкој, Пољској, Данској, Норвешкој, Шведској и Финској заједно. Толико умањење броја становника је у Европи било само за време епидемије куге 1347 – 1352.

Посебно је озбиљна ситуација у Немачкој (до 2050. године број становника може да се смањи са 82 на 59 милиона људи), као и у Литванији, Мађарској и Португалији.

У земљама у којима је наталитет релативно висок (Велика Британија, Француска, Шведска), он се обезбеђује углавном захваљујући муслиманима. Како је отворено признао некадашњи директор одељења за Русију и Заједницу Независних Држава Немачког савета за спољну политику А. Рар: „...Ми смо на раскрсници, и тешко је рећи где ће нас то довести... Да, може да се каже да бела раса¹⁵ одумире... Отворено о томе дискутовати за сада је мало компликовано, зато што постоји бирачко тело...».

Немачка канцеларка Ангела Меркел изјавила је да је њена држава спремна да прими око милион избеглица. Остали немачки политичари такође подржавају мигранте,

14 Исто.

15 Ово актуелизује учење Лудвига Гумпловича (1838-1909), аустријског социолога и филозофа права, пољског порекла. Наиме, Гумплович се у својој специфичној варијанти социјалног дарвинизма супротставио Спенсеровој социологији радикализујући значај биолошког елемента у друштву, тврдећи да су раса и борба различитих раса основни покретач друштвених кретања. Види: Зоран Милошевић, *Увод у социологију*, Слобомир П Универзитет, Бијељина, 2009, стр. 37.

јер им је потребна радна снага. Према мишљењу експерата 2050. године број становника Европске уније смањиће се за више од 120 милиона. Тренутно у неким државама ЕУ удео странаца у радној снази већ износи 25 одсто.

При томе „Миграциона криза“ показује одређена правила: западноевропске државе стимулишу долазак не «физичких радника, већ квалификоване радне снаге». Ово је потврдио и вицеканцелар Немачке, Зигмар Габриел, који је пред посланицима немачког парламента рекао: „Ако нам пође за руком да оне који долазе код нас оставимо да раде, онда смо ми решили једну од основних проблема наше економије – недостатак квалификоване радне снаге“. Да је тако потврђује и писање британског недељника “The Times“, октобра 2015. године, који је отворио је тему о депортацији избеглица које нису добили статус избеглица, а разлог је недовољна квалификованост или одсуство жеље да раде.¹⁶ На удару су, пре свега, тзв. економске избеглице из Нигерије и Етиопије. Предвиђа се да ће више од 400.000 људи бити враћено.

Политичка немоћ у наведеном питању чини да Европска унија постаје неспособна да сачува социјалну равнотежу: врло брзо ће се појавити невероватно јака потреба за радним рукама, а то ће утицати на одржавање система социјалне заштите.

За сада у Европи још раде оне генерације које су рођене у време демографског бума после Другог светског рата, али када они оду у пензију све ће се из корена променити. Зато грозничави поступци европских политичара који се односе на продужење пензијског стажа, преиспитивања шема за подршку инвалидима, итд. у ствари имају везе са покушајем да се колико год је то могуће задржи садашњи пад, после кога ће уследити потпуна пропаст високог нивоа социјалних стандарда и потрошње.

То може да успори све јачи доток имиграната. Али, како је још почетком 2000. године наведено у једном тајном извештају француске владе, у ЕУ не постоји алтернатива

16 Bruno Waterfield, „Secret EU plan to throw out thousands of migrants“, *The Times*, 07/10/2015

за позивање 75 милиона миграната. То је цена очувања Европске уније. Француски експерти су признавали да ће то створити врло озбиљне проблеме у будућности, у расном друштву-хибриду.

Нелегални мигранти који према подацима МОП-а чине 1/3 свих међународних миграната представљају многобројни и практично неконтролисани сегмент светског тржишта рада. Они су углавном запослени у ситном или у сивом сектору економије, чије се сразмере сваког дана повећавају. Европска комисија процењује да у појединим европским земљама тај сектор обезбеђује између 8 и 30% БДП-а, а у самој Европи укупно 20%.

Овај егзодус, за професора београдског Факултета политичких наука, Мирољуба Јевтића, у ствари, није егзодус него реализација уговора женидбено-уладбених агенција, које доводе мужеве, и завода за запошљавање који доводе гробаре и неговатељице.¹⁷ И заиста, ако се погледа статистика ова мисао се потврђује. Избеглице које су дошле у Европску унију 2014. године су мушкарци (око 72 одсто, 13 одсто су жене и 15 одсто су деца). Ова статистика се може пренети и на поједине државе. Тако је у Немачку, а према подацима Федералног Завода за статистику (*Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, BAMF*), пристигло 71,5 одсто мушкараца старости од 18 до 25 година било је 77,5 одсто. Статистика за 2015. годину није још урађена.¹⁸

17 Мирољуб Јевтић, Избегличка криза и религија, <http://evrozajainfo.in.rs>; <http://borbazaveru.info/content/view/8302/33/>; Упор.: Зоран Милошевић, «Наставак историје другим средствима», *Печат*, бр. 402, 31. децембар 2015, стр. 36.

18 Ольга Четверикова, «Миграционный кризис» в Европе и его заказчики, <http://prytkovalexey.org/2015/09/20/200920151801/>

Литература

- Андрушкевич, Игор: «Дегенерација државе у савременој цивилизацији», у зборнику: *Где ти је држава, Каине?*, приредио: Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2015.
- Badger, Emily: „Facebook Is Using Your Profile to Track Global Urban Migration Trends“, *The Atlantic Cities*, 31/12/2013
- Waterfield, Bruno: „Secret EU plan to throw out thousands of migrants“, *The Times*, 07/10/2015
- Guverner Bavarske optužio SAD za izbjegličku krizu, <http://pressrs.ba/info/globus/guverner-bavarske-optuzio-sad-za-izbjeglicku-krizu-03-01-2016>
- Друзь, Игорь: Мигранты – орудие глобалистов, <http://www.segoday.ru/content/167471>
- Јевтић, Мирољуб: «Избегличка криза и религија», <http://evroazijainfo.in.rs>; <http://borbazaveru.info/content/view/8302/33/>
- Милошевић, Зоран: *Увод у социологију*, Слобомир П Универзитет, Бијељина, 2009.
- Милошевић, Зоран: «Транснационалне корпорације и држава», у зборнику: *(Дез)интеграција држава и идентитет, (Дез)интеграција држава и национални идентитет на почетку 21. века*, приредили: Зоран Милошевић/Живојин Ђурић, Институт за политичке студије, Београд, 2014.
- Милошевић, Зоран: *Будућност националне државе*, ЈУ Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, Бања Лука, 2014.
- Милошевић, Зоран: «Наставак историје другим средствима», *Печат*, бр. 402, 31. децембар 2015.
- Миграционный кризис обернулся эпидемией изнасилований, <http://www.pravda.ru/world/europe/european/30-12-2015/1286771-migrant-0/>
- Миграционный кризис в ракурсе сокращения населения в Европе, <http://muslimpolitic.ru/2015/12/migratsionnyj-krizis-v-rakurse-sokrashheniya-nasele-niya-v-evrope/>

Перишић, Срђан: «Крај модерног суверенитета и државе», у зборнику: *Где ти је држава, Каине?*, приредио: Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2015.

Старииков, Николай: Кто спланировал потоки беженцев в Европу, <http://politikus.ru/articles/62654-kto-splaniroval-potoki-bezhencev-v-evropu.html>

Хайзенко, Петер: Western Union и спланированная логистика миграционных потоков, <http://www.andreweltonline.com> (7 ноября 2015 года)

Четверикова, Ольга: «Миграционный кризис» в Европе и его заказчики, <http://prytkovalexey.org/2015/09/20/200920151801/>

Zoran Milosevic

WHO PLANNED CURRENT RESETTLEMENT OF REFUGEES FROM THE NEAR EAST INTO THE EUROPEAN UNION?

Resume

According to the choice of the Society for German Language (Gesellschaft für deutsche Sprache, GfdS), a word „refugee“ is the word of 2015. It seems that it has been rightly selected as such, considering the fact that from the year 2015 Europe has entered a biggest refugee crisis since the period of the Second World War. The news regarding the refugees who „attacked“ borders of the European Union during 2015 were the main ones in all media, Internet included. The refugee crisis in question has certainly actualized various socio-economic and cultural-historical issues.

Experts for the crisis underlined that there are four basic roads for the arrival of the refugees into the European Union:

Western -Mediterranean sea route (via Spain)

Central - Mediterranean sea route (via Italy)

Eastern – Mediterranean sea route (via Greece and Bulgaria)

Western – Balkan Peninsula route (via Hungary and Slovenia).

It is certain that the beginning of this immigrant crisis, or the cause of it for that matter, is an aggression assault of the United States on Iraq, Afghanistan, Libya and Syria, and also the injustice of global economic and social system. It is a wellknown fact that among the refugees coming into the European Union there are not only the war refugees, but also so-called economic refugees. However, there is no doubt that this current phenomena of the Near Eastern refugees had appeared following the aggressive assault of the United States of America on these abovementioned states. These states used to be stable states prior to this assault, and in particular Libya used to have the fairest social order among them. This assault was followed by so-called „Arab Spring“ which additionally destabilized several states in this region and so for all these refugees there have been opened the refugee centers supported by the United Nations and majority of them located in Turkey. In the same line is the opinion of the Minister President of Bavaria Horst Seehofer who accused the United States of America as the cause behind the refugee crisis. However, there are other opinions, too, regarding this issue – before all the opinion that these refugees in question are the weapons of globalization and that the cause behind the refugee crisis are powerful transnational corporations and their interests.

Keywords: refugees, islam, European Union, globalization, identity, geopolitics, economy.

* Овај рад је примљен 5. марта 2016. године, а прихваћен за штампу на састанку Редакције 23. маја 2016. године.